No. 2062 Zaterdag 14 Juli 1923. 40ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Het zilveren Jubilé van het Alg. Nederl. Verbond.

Den 24—27 Mei werd te Dordrecht het zilveren Jubilé herdacht van het *Alg. Nederlandsch Verbond*. En het is gevierd niet luidruchtig, want zooals de Voorzitter, de Heer de Kanter bij de opening opmerkte, stond niet het feestvieren op den voorgrond maar het herdenken.

Het is gevierd degelijk en grootsch.

Het is onmogelijk hier zelfs maar een beknopt verslag van deze dagen op te nemen. Doch wel willen wij hier een eereplaats afstaan aan de schitterende feestrede van den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen DR. J. TH. DE VISSER.

Rede van Minister de Visser.

„Voor een gedenkdag als dezen, het zilveren feest van het *Algemeen Nederlandsch Verbond* schijnt geen stad meer aangewezen als de stad Dordrecht.

Hier werd de staatsrechterlijke grondslag gelegd voor de vrije republiek der Vereenigde Nederlanden, die ook het gevaar verijdelde, dat de eigen taal door een vreemde zou worden verdrongen.

De naaste oorzaak, dat wij hier feestvierend bijeen zijn, zijn die Dordtenaren, die de continuïteit met de historie wilden bewaren en zich eertijds maakten tot de vestiging van het *Algemeen Nederlandsch Verbond*.

Zij hadden er wel allermeest recht op, dat te dezer plaatse het zilveren feest van dit verbond wordt gevierd.

Uit die allen noem ik uitdrukkelijk den naam van Kiewiet de Jonge, den stichter en latere Voorzitter van het Alg. Nederlandsch Verbond, den kranigen, geestdriftigen, volhardenden strijder voor het behoud en den bloei van den Nederlandschen stam. Wij allen brengen hem heden dankbaar het saluut der eere!

En naast hem noem ik met groote waardeering den huidigen Voorzitter, den heer de Kanter, die als algemeen secretaris van het Verbond in 1904 voor het eerst verslag deed op het Taal- en Letterkundig Congres van de werkzaamheden dier vereeniging en van dat oogenblik de warme pleitbezorger van al wat Nederlandsch is, is geweest en gebleven. Ik wensch het Verbond met een leider, als hij is, hartelijk geluk en hoop dat zijn groote liefde voor den Nederlandschen stam aanstekelijk blijve werken op landgenoot en vreemde.

En dat is wél noodig. Want indien op één gebied dan hebben wij hier een groot tekort te boeken. Hoe weinig levendig is het besef, dat Nederland nog iets anders en iets meer is dan der vaderen erf en dat het in hoogeren zin het volk beteekent, zooals het zich naar zijn eigen aard en taal heeft ontwikkeld! Zoo opgevat zijn er vrij wat meer Nederlanders, dan die deze strook gronds bewonen, ja, is het begrip „Nederlander" een internationaal begrip. Uitspruitsels uit dien stam vinden wij in vier werelddeelen: in Europa: in Holland en België; in Afrika; in de landskinderen van Kruger en Steijn; in Amerika: in de afstammelingen onzer kolonisten, en in Suriname en Curaçao; en in Azië: in die inlanders die zich de Hollandsche taal, en de Hollandsche zeden hebben eigen gemaakt. In de beste elementen onder al die Nederlanders werkt een naar het middelpunt trekkende kracht. Zij werken zich, zonder onvaderlandslievend te worden, boven het nationale uit, om eene hoogere volkseenheid te vinden. Zij begeeren de stem des bloeds te laten spreken en den eenheidszin hunner stamverwantschap naar voren te brengen. Zij wenschen in mannelijk zelfsbewustzijn, in diep gevoel van eigenwaarde, al wat er edels en schoons in dat bloed zit, te ontwikkelen, uit te drage en allen „Wien Neerlandsch bloed door de ad'ren vloeit" te doen medewerken tot den bloei van den Dietschen stam!

Het machtig bewijs dier hoogere gemeenschep ligt in de taalgemeenschap. Want de taal is de volksziel. En wat de natie denkt en voelt, en peinst en droomt, en schreit en juicht, en bidt en dankt, geeft zij daarin weder. Zij is als de rustige werkster, die aan haar weefstoel gezeten. de draden door elkander weeft, al naar het patroon, dat op een oogenblik moet worden gevolgd. De taal is oud en eeuwig jong. Haar wortels liggen in een grijs verleden, maar telkens vertoont haar stam een nieuwen bladerenkroon. In geen enkel opzicht gelijkt zij op een woordenboek met afgesloten vormen, maar wel op de heerlijke natuur met de kleur-verscheidenheid der bloemen en de klankschakeeringen der vogelen. Zij is de thermometer van het volksleven. Slaapt de natie in, dan verdort ook haar taal. Barst de volkskracht uit, dan vormt zich een nieuwe spraak. Denk slechts aan onze gouden eeuw, die onze taal verrijkte met zooveel nieuwe woorden! Denkt aan de negentiende eeuw, die in sterken opbloei onze taal en letterkunde weder kostbare schatten geschonken heeft! Deze spiegel weerkaatst het nationale licht en leven zuiver en klaar.

Onder éene voorwaarde, namelijk dat zij niet besmeurd wordt door de onoprechtheid, die de taal bezigt om de gedachten te verbergen; of door de vormelijkheid, die woorden kiest, waaraan het hart vreemd is; of door de gelijkvormigheid, die weigert het individu tot zijn recht te doen komen. De taal is in den goeden zin een natuurkind, dat geen onoprechtheid, geen vormelijkheid, geen gelijkvormigheid kent. Het uit zich, zooals het is. O!, in dit opzicht was de les van Bilderdijk zoo treffend juist:

> Zoek in U zelv' de taal en ken [U zelv' in haar,
> Haar spiegel is ons Al; haar uitdruk ['t menschelijk waar.

Maar indien dit zoo is en de taal de weerspiegeling moet genoemd worden van het innerlijk leven, dan ligt er ook aan volkeren, die éénzelfde taal spreken, eenzelfde zielstrek ten grondslag. In dien zin zijn Vlamingen, Zuid-Afrikaners, velen in Oost- en West-Indië waarlijk onze broeders en bestaat er een innige stamverwantschap.

Het mag verbazing wekken, dat deze zoo weinig wordt gevoeld. En dit zeg ik met des te meer nadruk, omdat groote mannen op het gebied van taal- en letterkunde jarenlang niet hebben opgehouden in dezen de Hollandsche natie uit haar dommeling op te wekken; mannen, wier woord zoo groot gezag in ons vaderland bezat.

Spr. herinderde aan Da Casta, Bilderdijk, Jan van Beers, Nicolaas Beets, Dr. Schaepman, Nolet de Brauwere en Pol de Mont, Alberdingk Thijm enz.

Spr. zegt de aanwezigen niet te willen vermoeien met het oproepen van meer beelden uit het verleden, die ons beschamend herinneren aan onze dure Nederlandsche roeping. Maar wanneer ik, zeide spr., al die machtige getuigenissen van hen en van mannen als de Vries en te Winkel, des Amorie van der Hoeven en van Lennep, Conscience en Prof. Hermans, Bellaer Spruyt en Mansvelt, Koenen en Laurillard mij te binnen brengen, die eenmaal in de ooren van alle Nederlanders hebben geklonken, dan schrikken wij terug voor een lauwheid en zelfgenoegzaamheid als ons volk heeft gekenmerkt en is blijven kenmerken, waar het de kracht en den bloei geldt van den éénen Dietschen stam!

Gij kunt als verontschuldiging niet aanvoeren dat de taalontwikkeling van Vlamingen en Hollanders, van dezen en de Zuid-Afrikaners toch een volkomen verschillende richting uitgaat en dezen allen dus op den duur niet eenzelfden grondtrek in hun spraak bewaren. Of gevoelen zich dan Groningers en Zeeuwen, Overijselaars en Limburgers niet één, al zijn hunne dialecten geheel vreemd aan elkander. Ook behoeven de luidruchtigheid van den Vlaming en de stemmigheid van den Hollander niet met elkander te botsen. De weelderige kleurrijkdom van Rubens hebben wij even lief als de eenvoudige krachtconcentratie van Rembrandt. Neen — ik ga verder — Germaansche stijfheid en Gallische wuftheid kunnen, door geregelde samenwerking, elkander tot zegen zijn.

Toch, zoo vervolgde spr., was het juist gezien, dat men voor het behoud en de ontwikkeling van den Nederlandschen stam nog iets anders en meer behoefde dan de taalcongressen.

Voor ander duurzaam werk was een verbond noodig, dat onophoudelijk voor de belangen van het Nederlandsch waakte en breeder terrein van werkzaamheid koos dan de taalcongressen deden. Wel kon het wortelen in dien vruchtbaren bodem, maar het was geroepen tot een eigen cultuur. Zoo hebben het de stichters terecht verstaan en toegepast. In die richting hebben mannen als Meert en Kiewiet de Jonge, Fredericq en Kern, Max Rooses en te Winkel, Pol de Mont en Marcellus Emants, om van vele anderen te zwijgen, de nieuwe beweging geleid. En deze moest wel levensvatbaar zijn en een schoon doel najagen, waar mannen als Prof. Kern en Prof. v. d. Vlugt zich de een na den ander het voorzitterschap lieten welgevallen en met hun intellectueele en moreele kracht het Verbond steunden. De toekomst heeft trouwens bewezen, dat zij goed hadden gezien. Mooi werk is verricht, werk dat veel meer sympathie had verdiend dan het gevonden heeft.

Maar des te meer hulde dient den voortrekkers te worden gebracht, die nooit versaagden, ook waar de moeilijkheden vermeerderden.

Telkens hebt gij echter nieuwe sterkte gewonnen, zoodat gij met frisschen moed verreest en overwinningen op overwinningen bevocht.

Als ik dit uitspreek, overdrijf ik niet.

Want er is in de laatste vijf en twintig jaren in ons land eene heerlijke opleving van het echt-nationale. Een Nederlandsch merk staat op tal van voortbrengselen op het gebied van kunst en wetenschap; een eigen cultuur komt meer en meer op. Het is, alsof ons volk zich helderder bewust wordt van hetgeen het zelf vermag. Onze groote mannen dragen de schatten van hun kennis en kunst naar het buitenland uit en in hen wordt het Nederlandsche volk geëerd. Steeds meer wordt de smaad uitgewischt, als teerden wij alleen op een roemrijk verleden.

Nederland is bezig een verjongingskuur te óndergaan. Het bruischt in tal van nationale kringen. Het spontaan-eigene verdringt het uitheemsche. „Holland leeft weer, Holland streeft weer". Welnu, elke Nederlander, die daarin juicht, mag den tol der dankbaarheid betalen aan het Algemeen Nederlandsch Verbond, dat daarin zijn aanmerkelijk aandeel heeft gehad en nog heeft.

Een ontzaglijk breed veld van werkzaamheid breidt zich hier voor mijn oogen uit. Ik zie op die Nederlandsche leerstoelen. die in Amerika en Engeland gevestigd en op die verschillende vacantie-leergangen, die in den vreemde werden gesticht. Ik zie

op die vele Nederlandsche boekerijen, die in het buitenland werden samengesteld en de verspreiding van leerstof over onze stamgebieden. Ik zie op den steun aan West-Indische jongelieden bij hunne studie en die aan Afrikaners aan Nederlandsche universiteiten. Ik zie op de financieele hulp, die aan het Nederlandsch onderwijs in Argentinië, Smyrna, Zuid-Afrika, Antwerpen, Westfalen en de Rijnprovincie te beurt valt. Ik zie op wat het Algemeen Nederlandsch Verbond voor het Nederlandsch Hospitaal te Smyrna en voor het Nederlandsch Instituut te Rome deed. In een woord: Ik laat mijne oogen gaan over al die terreinen, waarop het Verbond zich nu 25 jaren lang bewoog om al wat Nederlandsch is zedelijk en geldelijk te helpen en het gevoel van saamhoorigheid onder alle leden van den Dietschen stam te sterken.... en als ik dan vraag of de steun, dien het van Nederlanders in de vier werelddeelen ontving, geëvenredigd was aan het prachtige doel, dat het najaagt, dan moet het antwoord helaas ontkennend zijn. Maar dan gaat op dezen feestdag die klacht over in een machtigen oproep aan allen, die er zich op beroemen, dat „Nederlandsch bloed door d'aderen vloeit", om dit door de daad te toonen aan het Algemeen Nederlandsch Verbond.

Ik doe dien oproep met des te meer geestdrift, nu het Verbond in de jaren die achter ons liggen, getoond heeft het eene ideaal, dat de deelen van den Dietschen stam verbindt, te hebben kunnen grijpen en vasthouden. Gemakkelijk was dat niet.

In het vuur der beproeving is als het ware de band sterker gesmeed. Het is alsof de handdruk van Afrikaner en Hollander warmer is; na wat daar ginds in het begin dezer eeuw is afgespeeld, en alsof Vlaming en Hollander met luider stem dan ooit te voren, in één koor, den zang van Guido Gezelle zongen: „Mijn Neerland spreekt een eigen taal; God gaf elk land de zijne. En laat ze rijk zijn, laat ze kaal; Ze is Neerlandsch en de mijne."

Ten slotte wilde spreker twee echte Nederlandsche kenmerken of deugden naar voren brengen. Zij zijn de Nederlandsche volharding en de Nederlandsche vrijheidszin. Die stoere volharding vindt haar welsprekende uitdrukking in het *Luctor et emergo*, „ik worstel en kom boven". Het volk, dat zijn land aan de zee heeft moeten ontwringen en geworsteld heeft om zijn zelfstandigheid, is een volk van volhouden. Daardoor werd zijne liefde trouw, zijn ijver moed, zijn sterven leven. En de vrijheidszin zit elken Nederlander, of hij Hollander, of Vlaming of Zuid-Afrikaner is, in het bloed. De kinderen van de lage landen zijn ruime vergezichten en wij de vlakten gewoon. Zij moeten ruim kunnen ademhalen. Geen belemmeringen moeten hun in den weg treden. Zij moeten zichzelf kunnen zijn. Zij buigen zich gaarne onder het gezag, mits de vrijheid onder dat schild tot haar recht komt. En dan het liefst onder het allerhoogste gezag, het gezag Gods. Maar wanneer de vrijheid ook maar eenigermate wordt aangerand, richt de Nederlandsche Leeuw zich in woede op tot het nemen van den vernietigenden sprong. Dan blijkt dat een klein volk, dat opstaat met de leuze: „Eendracht maakt macht", in het bezit is van onoverwinbare kracht. Nederlanders, uit welk oord gij herwaarts zijt gekomen, weest en blijft daarom één, vooral in de versterking van dien goddelijken vrijheidszin.

Blijve het Algemeen Nederlandsch Verbond de schatbewaarder van dien dien echt-Nederlandschen geest en worde deze met meer geestdrift dan ooit te voren uitgedragen overal in de wereld, waar stamgenooten zijn!"

Kerkvervolging in Rusland.

II.

Een oude priester met een fijn ascetisch gezicht, begon verlegen te geraken onder dat woeste kruisverhoor van den vervolger, en enkele oogenblikken scheen zijn verstand niet goed te kunnen werken, maar het was alleen een lichamelijke geen geestelijke wankeling. Toen hij naar de gerechtszaal terugkeerde, na een kleine pauze van het hof, merkte ik, dat hij was gaan zitten tusschen twee sterke en heldere geesten — een jong priester en den voormaligen Aartsbisschop Federoff, beiden presentabele en sterke figuren. Bij alle volgende zittingen bleef hij bij deze twee.

Toen op Palmzondag die oude priester gevraagd werd, wat hij te zeggen had, voordat het vonnis geveld zou worden, antwoordde hij even ferm als de anderen.

In het begin van de rechtspleging zag de Aartsbisschop Zepliak er zwak

en vermoeid uit, en dat moest wel, want hij was bij de 70, en werd elken dag met een patrouille-wagen door de Cheka van de vuile gevangenis van Butyrke gehaald. Toen hij hoorde, dat Krylenko de doodstraf eischte, werd hij als verjongd. Zijn roode kleur kwam terug, zijn oogen glinsterden, zijn groote figuur werd recht, en in zijn langen zwarten toog met zijn breede roode sjerp, leek hij wat hij was — een prins van de kerk, het hoofd van al de Katholieke Russen van af de Baltische Zee tot den Stillen Oceaan, van de Ys-zee tot de grenzen van Indië.

Op den dag dat zijn vonnis geveld werd, glinsterde zijn gelaat van vreugde, zijn haren waren zorgvuldig gekamd, en op een of andere manier heeft hij een nieuw bonnet en sjerp weten te krijgen van het helderste rood. De journalisten, die de gerechtszittingen beschreven voor de Bolshewisten, beschouwden zijn bonnet en sjerp als teekenen van zijn waardigheid van Aartsbisschop. Maar niemand van hen scheen gewaar te worden, dat juist de bloedkleur was gekozen, omdat zooveel Katholieke bisschoppen als martelaren gestorven zijn, en de verkiezing tot den bisschoppelijken zetel gewoonlijk een doodvonnis beteekende.

Toen hem toegestaan was zijn laatste woorden te spreken, stond de Kerkvorst onmiddelijk op in zijn volle lengte en hield een toespraak, zoo aandoenlijk en zoo eenvoudig, dat een diepe stilte vergezeld van een eerbiedige vrees was neergekomen onder dat vijandig gehoor van Roode soldaten, atheisten, spotters en gedemoraliseerde studenten. Zulk een indruk hebben zijn woorden op mij gemaakt, dat ik geen letter op het papier kon neerpennen.

De weinige woorden van die toespraak, die in mijn geheugen geprent bleven, zijn slechts een flauwe weerkaatsing van hetgeen hij gezegd heeft. De aartsbisschop ontkende, zooals alle anderen gedaan hebben, die na hem gesproken hebben, dat hij behoord had tot eenige politieke organisatie, of verwikkeld is geweest in een of ander complot tegen de revolutie. Hij heeft zich integendeel uitsluitend bezig gehouden met het onderrichten van het volk in de waarheden van hun heiligen godsdienst, diezelfde waarheden, die de Kerk reeds geleerd heeft voor bijna 2000 jaar.

De Kerk heeft het volk nooit kwaad leeren doen, zeide hij, evenmin heeft hij ook iets verkeerds onderwezen.

Hij heeft nooit iets geleerd wat niet strekte om het volk te onderwijzen, dat ze goede Christenen en goede burgers moesten zijn. Het is zijn plicht geweest, als hoofd van de Katholieke Kerk van Rusland, steeds een goed voorbeeld te geven aan zijn priesters en aan het volk, aan zijn zorgen toevertrouwd.

„Vandaag", eindigde de Aartsbisschop, „sta ik voor een tijdelijken rechter, morgen wellicht zal ik staan voor den eeuwigen Rechter en ik hoop, dat de tijdelijke rechter tegenover mij rechtvaardig, maar dat de Eeuwige Rechter mij genadig zal zijn."

Na den Aartsbisschop sprak de Eerw. Heer Maletzki, een vriendelijke oude man van bij de zeventig, maar levendig en rechtop als een man van vijftig. Zijn imponeerende verschijning, zijn streng gelaat, en zijn groote wenkbrauwen deden hem er streng uitzien, maar zoodra hij zijn mond opende, deed hij zich kennen als een aangenaam causeur. Hij had een uitmuntende stem en een volmaakte articulatie, zoodat het een genoegen was hem te hooren. Al was de zaal tweemaal zoo groot geweest, dan zou men hem toch zeer duidelijk tot in de uiterste hoeken hebben kunnen verstaan en geen woord zou verloren zijn gegaan.

Pastoor Maletzki begon met roerenden eenvoud en oprechtheid enkele kleine voorvallen van zijn jongensjaren te vertellen. Hij zei, dat hij van een adelijke familie was, — een koene bekentenis in tegenwoordigheid van menschen, die gelooven, dat iemand, die niet behoort tot den werkmanstand, een bloedzuiger en tyran moet zijn. — Zijn vader, zei hij, was een zeer rijk man en had veel knechten, maar hij was tevens een zeer vriendelijke en rechtvaardige meester, en goed Christen. Eens, toen zijn zoon nog klein was, had die jongen, in een oogenblik van opgewondenheid den portier een gek genoemd. De vader deed den knaap neerknielen om de hand van dien man te kussen en vergiffenis te vragen. Dat was om dien jongen te toonen, dat alle menschen voor God gelijk zijn, en die les heeft hij nooit vergeten.

Die jonge Maletzki is later priester geworden, en in een weeshuis, dat hij opgericht heeft te Petrograd, heeft hij verscheidene uitgehongerde jongens geplaatst, welke hij van de straat opgeraapt heeft. Hij is nimmer gewikkeld geweest in eenig politiek complot van welken aard ook, en toch is hij vervolgd geworden ten tijde van den Czaar, omdat hij voor zijn volk en de armen werkte.

Deze enkele greep uit de toespraak van Pastoor Maletzki geeft slechts een flauw idee hoe buitengewoon aangrijpend zij was. De Bolshewisten moeten inderdaad blind zijn om niet in te zien, dat een godsdienst, die den zoon van een rijk man zijn leven doet toewijden aan de armen, oneindig hooger staat dan hun ongodsdienstigheid, hun huichelarij en grootspraak, wreedheid en corruptie.

De Vicaris-Generaal Butchkavitch, de rechterhand van den Aartsbisschop, moest noodzakelijkerwijze een ander soort van redevoering houden, want hij heeft te doen gehad met al de aangelegenheden van het diocees, een diocees dat geheel Rusland besloeg, en ook is hij beschuldigd geweest, alsof hij een samenzwering op touw gezet had. Daarna moest hij in verscheidene bijzonderheden afdalen, om al de beschuldigingen, hem en zijn collega's voor de voeten geworpen, te weerleggen, en hij heeft ze volkomen weerlegd. Gedurende zijn redevoering — een redevoering van iemand die op het punt stond ter dood veroordeeld te worden — viel de vervolger hem voortdurend in de rede, en spotte met zijn bewijzen.

Butchkavitch toonde aan, dat hij nimmer samengezworen had met Polen tegen de Sovjet Regeering. Indien hij getracht had geld van Polen te krijgen voor zijn kerk, die met schulden belast was, kan men dat een misdaad noemen? Hij was Poolsch burger, en het spreekt van zelf, dat hij zich tot zijn landgenooten wendde om financieele hulp. Hij spotte met de beschuldiging van den vervolger alsof hij met een vreemde mogendheid zou samengezworen hebben, alleen omdat hij verscheidene malen en verscheidene jaren geleden brieven naar Polen gezonden had op een andere manier dan met de post.

In den laatsten tijd heb ik geen brieven gezonden door de Russische post, en geen enkel buitenlandsch correspondent in Moskou heeft het ook gedaan; en twee jaar geleden was de Bolshewitische post zelfs nog slechter dan nu.

„Waarom heeft de Aartsbisschop zijn brieven niet gezonden door den „*Vreemdelingen Dienst*"? brulde Krykenko; dit verzuim van den Aartsbisschop op dit punt was een van de ernstigste beschuldigingen tegen hem. Vicaris Butchkavitch sprak nog van de verdachtmaking tegen hem geuit naar aanleiding van de groote sommen gelds, die door zijn handen gegaan waren, maar men moet zich herinneren, dat het diocees geheel Rusland besloeg. En feitelijk heeft hij zijn eigen vermogen geheel besteed om verscheidene scholen van het lager onderwijs, een technische school en een ambachtschool op te richten. De vervolger kan zich heel gemakkelijk van de waarheid van die feiten op de hoogte te stellen.

Hij is ook beschuldigd geworden van samenzwering, omdat men brieven in zijn open lessenaar gevonden had. Doch indien hij werkelijk in een samenzwering ware gewikkeld geweest, dan zou hij minstens zijn lessenaar goed gesloten hebben. Was zijn handelwijze gevaarlijk; dan moet men minstens een of ander bewijs er van kunnen leveren. De aanteekeningen van de conferenties bevatten volstrekt geen bewijs van eenig complot. —

Een groot rede werd gehouden door Edward Junewitch, den reeds beschreven jongen priester. Zijn heldere oogen keken rustig. Hij beschreef nu, hoe hij, als student te Petrograd de schoten gehoord had, die den val van het czarendom aangekondigd hadden.

Hij was blij, want het czarendom is de vijand geweest van de Katholieke kerk in Rusland. Jong als hij was, kende hij de vervolging van zijn vrienden, die bij honderden naar de gevangenis en naar Siberië gezonden werden ter wille van hun geloof. Maar hij zag het Bolshewisme als een vreeselijker vijand dan het czarendom.

Het beantwoordde aan geen enkele verwachting, en gaf niet de vrijheid, die het beloofd had. Het volk van Petrograd weent van diepe ellende. Wat zouden de arme katholieken van Petrograd doen, als hun priesters niet tot hen wederkeerden? Deze eenvoudige vraag verwekte een grijnzend gelach onder die ruwe communisten, die de zaal vulden, en de rechters verzochten hem, niet onvriendelijk, om die kwestie van Petrograd maar ter zijde te laten, en zich te bepalen tot de lasten, die hem persoonlijk aangingen. De gevangene verontschuldigde zich dat hij er te lang over uitgeweid had, maar zei, dat hij meende, dat hem volkomen vrijheid gegeven was om te spreken waarover hij verkoos, omdat deze zijn laatste woorden waren. Hij eindigde met de woorden van Christen in Zijn lijden:

„Niet mijn, maar Uw Wil geschiede."

Deze woorden maakten een diepen indruk en er heerschte enkele minuten stilte.

Ik merkte tranen op in de oogen zelf van de Bolschewistische vrouwen, (die zich in de zaal verdrongen, omdat er dien avond in de theaters geen voorstelling was) getroffen van aandoening door dit werkelijk treurspel voor de rechtbank.

De Ex-Aartsbisschop Federoff zeide, dat hij in dezelfde positie was als de Aartsbisschop, omdat hij het hoofd was van de geheele vereenigde kerk van Rusland met veel priesters onder hem en veel geloovigen die zijn ritus volgden. Hij trachtte den rechters de onrechtvaardigheid te bewijzen van die wet, die verbood godsdienstonderwijs te geven aan kinderen beneden de achttien jaar.

Maar de rechter verbood het hem streng, zeggende: „Het is de wet van de republiek. Het komt u niet toe ze uit te leggen, maar eenvoudig er aan te gehoorzamen."

De jongere geestelijken in de banken van de beschuldigen waren misschien wel wat te uitdagend in hun antwoorden. Zij verlangden naar het martelaarschap, nu de Goede Week was aangebroken. Maar de oude Aartsbisschop bleef even ferm als kalm: „Ja, onze godsdienst leert ons te bidden voor onze vijanden," zeide hij als antwoord op een vraag van Krylenko.

De jonge priester Eismont was bijzonder uitdagend. „Beschouwt gij u niet verplicht onderdanig te moeten zijn aan de Sovjet Regeering?" vroeg hem Krylenko, doelend op de wetten betreffend de Katholieke kerken. „Neen" antwoordt Eismont.

Toen zijn kerk door de Sovjet autoriteiten, werd gesloten, is die jonge priester doorgegaan met de Mis te lezen voor een bijeenkomst van meer dan 200 personen in een verlaten weeshuis beneden zijn eigen kamers. Hij stemde toe, dat hij die misdaad begaan had tegen de Bolshewistische wet, en ging er trotsch op.

Gevraagd naar de kelken en andere gewijde voorwerpen die hij bij deze diensten gebruikte, zeide hij, dat ze zijn bijzonder eigendom waren. Al de andere voorwerpen waren in beslag genomen door de Bolshewiki.

In zijn verder verhoor deed hij de bekentenis, dat in strijd met de Sovjet wet, die verbood godsdienstonderwijs te geven aan kinderen beneden de 18 jaar, hij, Eismont, de gewoonte had de kinderen bijeen te brengen in dat koude, verlaten weeshuis en hun daar te spreken over God.

Gelijke verklaringen werden gedaan door twee andere jonge priesters Runovitch en Hudnovitch van de kerken van St. Stanislaus en St. Catherina. In de kerk van St. Stanislaus had de pastoor gezegd tot het comité van de Bolshewiki, dat gekomen was om den inventaris op te maken: „Alsjeblieft, onmiddelijk er uit!"

„Burger Hudnovitch", brulde Krylenko, „beschouwt gij u niet verplicht om onderdanig te zijn aan de Sovjet-Regeering?"

„Ik ben niet alleen burger", antwoordde de jonge geestelijke, „maar ook Roomsch Katholiek priester"

Pastoor Hudnovitch was ook doorgegaan met de Mis te lezen, nadat zijn kerk gesloten was geworden door een commissaris, die hem gewaarschuwd had geen publieke diensten te doen tot nader orde. Ongeveer 150 personen waren tegenwoordig elken keer, dat hij de Mis las. En ook hij heeft de kinderen den catechismus geleerd. Beide feiten erkende hij volmondig.

De ex-Aartsbisschop Federoff en al de andere priesters legden ook dezelfde bekentenis af; zij allen hadden de Mis gelezen en de kinderen bijeengebracht om hun over God te spreken ondanks het verbod van de Sovjet-Regeering.

Lapunoff, een Bolshewistisch ambtenaar die op het eiland Brasil bij Petrograd diende, getuigde, dat hij veel moeite gehad heeft met een kleine Katholieke Kapel. Den eersten keer toen hij ging om de plaats te sluiten was de houding van de menigte zoo dreigend, dat hij het beter oordeelde zich voorzichtig te verwijderen. Den tweeden keer heeft hij de gewaagde onderneming ten uitvoer gebracht, maar werd door de menigte beleedigd, terwijl ze uitriepen: „Dat noemen nu de Communisten vrijheid van geweten!"

Het proces eindigde onder de meest dramatische omstandigheden. Smirnoc, een getuige, verklaarde, dat de priesters de Mis hadden gelezen, nadat hij hun kerken ontruimd had, en hun aangezegd was om niet door te gaan met publieke diensten, totdat zij permissie hadden gekregen van de Sovjet Regeering.

Galkin, de presideerende rechter, vroeg den gevangenen of dit waar was, en zij erkenden dit feit.

„Nu moet gij kiezen voor eens en voor altijd," schreeuwde een wild uitziend afgevallen priester in de roode banken; „zult gij doorgaan met de Mis te lezen?"

Het was een spannend en dramatisch oogenblik. Elke priester werd op zijn beurt gevraagd. Ieder stond op, en verklaarde kalm, ferm en fier, dat hij zou doorgaan met de Mis te lezen en de kinderen den catechismus te leeren, onverschillig wat de gevolgen voor hem zouden kunnen zijn.

De rechter vroeg woest een jongen priester: „Zult je doorgaan de kinderen den catechismus te leeren?"— „Ja."— „Weet gij dat het volgens artikel 121 van het strafrecht een misdaad is de kinderen den catechismus te leeren, en dat de godsdienst aan niemand mag onderwezen worden?' „Ja, ik weet dat."

„En zult gij doorgaan met den catechismus te onderwijzen?"

„Ja, met Gods hulp. Het is mijn plicht zoo te doen, zonder mij te storen aan de gevolgen die er uit zouden kunnen voortkomen.

Als een vader mij vraagt zijn kind den catechismus te leeren, mag ik dat niet weigeren."

Galkin zelf, een renegaat, trok een ernstig, weemoedig gezicht. Hij had den jongsten priester uitgekozen, denkend dat hij zou zwichten, en practisch zijn geloof afzweren, maar hij vocht tegen een rots.

„Rome leert u dat," schreeuwde Galkin, „maar Sovjet Rusland leert het tegenovergestelde. Welk wilt ge kiezen, Rome of Rood Rusland?" In de stilte, die er volgde, klonk de stem van den jongen priester als weleer de stem van een der eerste christenen in het Flaviaansch amphitheater: "Rome," antwoordde hij met een glimlach.

En het electrisch licht boven zijn hoofd verlichtte een gelaat, dat als model had kunnen dienen voor een middeleeuwsche schilderij van den H. Sebastianus in het Nationaal Museum van London.

Het doodvonnis van den Aartsbisschop en den Vicaris Generaal werd te middernacht van Palm-Zondag uitgesproken. De Aartsbisschop en Butchkavitch geleken op menschen, die verkregen hadden, waar geheel hun leven hun ziel naar verlangd had. De Aartsbisschop omhelsde zijn bejaarden, witgebaarden verdediger, die hoewel van de orthodoxe kerk en geen katholiek, neergevallen was en bitter weende. Toen omhelsde de Aartsbisschop al de geestelijken, en allen werden weggebracht door een afdeeling zwaar gewapende roode soldaten.

Middelerwijl had er een vreeselijk schouwspel plaats in de gerechtszaal, waar vele Poolsche vrouwen in bezwijming vielen of zenuwtoevallen kregen, en gillend neervielen en daarna ruw weggedragen werden door de roode soldaten.

De oude knecht van den aartsbisschop, een Pool, een typisch oud soldaat, met een witte snor strompelde wanhopig naar de banken van de gevangenen om vaarwel te zeggen aan zijn meester, maar hij werd vastgegrepen en er uit gegooid door de Rooden, die ten laatste, aangegrepen door een panische schrik dat hun gevangenen bevrijd zouden, worden, de gerechtszaal met de punt van de bajonet ontruimde.

Er waren buitengewone militaire voorzorgsmaatregelen genomen in de straat toen de gevangenen weggebracht werden tusschen een dubbele haag van bajonetten van de gerechtszaal naar een zeer groote huifkar, zooals de „*Black Maria*" van de politiewagen. Dezelfde huifkar werd vroeger gebruikt om stapels lijken van degenen, die vermoord werden in de gevangenis van de Cheka, te „Bolshoi Lubanka," te brengen naar het lijkenhuis van het hospitaal in de buitenwijken van de stad, van waaruit zij begraven werden.

Het bovenstaande over de gerechtszittingen is niet van inlichtingen uit de tweede hand, maar komt van iemand, die, zooals de Bolshewiki weten, alle zittingen persoonlijk heeft bijgewoond.

Deze correspondent, Mc. CULLAGH van de *New-York-Herald* ontving een officieel schrijven van de regeering, dat hij Rusland moest verlaten.

Wat hij ook gedaan heeft.

Berichten uit de Kolonie.

Pauselijk voorrecht.

Z. H. de Paus heeft aan de Orde der Dominikanen het voorrecht geschonken, den *doctorsgraad in de wijsbegeerte* te verleenen in alle algemeene studiehuizen der orde, gelijk dit voorrecht reeds vroeger geschonken was aan het *Collegio Angelico* te Rome.

Stowaway.

Met het S.S. *Commewijne* vertrok de vorige maand van hier ter sluiks een zekere J. WIJNGAARD, als blinde passagier, die bij aankomst in Suriname aan de politie werd overgeleverd.

Steeds meer auto's.

Nog steeds neemt het aantal auto's toe. Herhaaldelijk brengen de booten van Amerika er weer nieuwe aan. We reeds zagen No. 365. Einde 1910 waren er pas 2.

Aurora.

Volgens berichten uit Sto. Domingo werd daar de Hollandsche boot *Aurora* vastgehouden en in quarantaine gesteld wegens een verdacht geval van pokken onder de bemanning.

De geheele bemanning werd opnieuw ingeënt, ofschoon ze nog niet lang te voren pas gevaccineerd waren.

Scheepvaartbeweging.

Niet alleen het *aantal* stoombooten, die onze haven binnenkomen neemt toe, doch de tonnenmaat stijgt nog belangrijker, een bewijs, dat ook vele *groote* booten onze haven bezoeken.

Volgens de opgave van de *Curaçaosche Courant*, waarin alléén de *netto* inhoudsmaat in M^3 wordt opgegeven, kwamen binnen onze haven:

24 Juni	*Dorelian*	11.515 M^3	netto
26 Juni	*Chiton*	9.747 M^3	„
26 Juni	*Almelo*	12.513 M^3	„
26 Juni	*Pellerin de Latouche*	14.999 M^3	„
27 Juni	*Cliona*	9.838 M^3	„
27 Juni	*Harald Walker*	11.108 M^3	

Venezuela.

Naar aanleiding van de laffe sluipmoord, waardoor de 1ste Vice-President van Venezuela als slachtoffer viel, zeiden wij in ons vorig nummer, dat de Regeering van dat land aan vreemdelingen verboden had van uit de havenplaatsen Puerto Cabello en La Guayra het land te verlaten.

Wij hadden geen enkele reden om de personen, die ons bovenstaand bericht mededeelden, te wantrouwen.

De Heer HORACIO LEYBA, consul van Venezuela te dezer stede, deelt ons nu echter mede, dat de Regeering van Venezuela geen enkel dergelijk verbod ten opzichte van vreemdelingen heef uitgevaardigd, zoodat wij volgaarne aan deze verklaring, van zulk een gezaghebbende zijde afkomstig, een plaats inruimen.

Iets nieuws onder de zon!

Voetbalwedstrijd.

De ontmoeting tusschen *Jong-Holland I* en *Sparta I* verleden Zondag was zeer interessant. Tegen 4,30 floot arbiter Dr. ODUBER, die goed voldeed, voor beginnen.

Jong-Holland met wind tegen viel flink aan. 't Was voor *J.-H.* niet moeilijk de *backs* van *Sparta* te passeeren. Eenige prachtige schoten bleven jammerlijk onbekroond. *Sparta* viel ook nu en dan flink aan, maar schoot hetzij boven of langs het doel. Het juiste spel-systeem zag men in de achter- en voorhoede van *J.-H.* Beide elftallen verschenen met een invaller. Zoo ging het spel door, totdat de rust inkwam met 0—0.

Tijdens de rust gebeurde er iets vreemds. De voorzitter van het Comité, Dr. MÖLLER, kwam den captain van *J.-H.* meedeelen, dat de invaller *Victor Fray* niet meer mocht meespelen.

Ter verklaring diene het volgende: Het tweede elftal van *J.-H.* is kampioen geworden in de wedstrijd, uitgeschreven door het *C. V. C.* voor de serie 2e elftal en daarom mag die kampioen in de eerste klassen spelen.

J.-H. I verscheen op het terrein, zoodra de scheidsrechter floot. Toen men op dat oogenblik opmerkte, dat haar *center-vóór* niet aanwezig was, nam de aanvoerder *Hendriks* direct een lid van het 2e elftal. Er kan wel wat tegen gezegd worden, omdat de invaller ook in het 2e elftal om denzelfden beker heeft gespeeld, maar *rechtens* is er niets tegen, omdat dergelijk feit door geen enkel artikel wordt verboden.

In dien geest antwoordde *Hendriks* dan ook aan Dr. MÖLLER met de bijvoeging, dat *J.-H.* zonder *Fray* niet zou spelen.

J.-H. verscheen na de rust niet meer op het veld en daarmee bleef de interessante wedstrijd onbeslist en konden de talrijke toeschouwers onvoldaan naar huis keeren.

Dit zijn de feiten. Nu nog een paar opmerkingen.

Mag de voorzitter van het Comité een speler het recht ontzeggen mee te spelen? Indien een speler geen recht heeft om bij een wedstrijd mee te doen, is dan niet de *scheidsrechter* de aangewezen persoon ter plaatse om dien speler te beletten mee te doen. Volgens het wedstrijdreglement v.d. Nederl. V. Bond wel?

Heeft het C. V. Comité dan een ander reglement?

Ik geloof niet dat het C. V. Comite er een heeft en naar ik meen zou men voorloopig het reglement volgen van den N. V. B. Hoe kan men in Gods naam een speler, die de eerste helft meegespeeld heeft, voor de tweede helft het veld afzetten? De voorzitter van het C. V. Comité toont wel de reglementen goed te kennen.

J.-H. heeft niets anders dan de bepaling van het reglement v.d. N. V. B. gevolgd door een invaller uit haar tweede te nemen. Bovendien ontving J.-H. een brief van het Comité waarin zeer duidelijk staat, dat J.-H. geen speler van haar *eerste* elftal in het *tweede* mag laten spelen.

In ieder geval de grootste fout ligt bij het Comité, wat uit de volgende punten zal blijken.

a. Het Comité had nooit een tweede elftal wedstrijd moeten uitschrijven met het doel tot *overgang*.

b. Het Comité had aan J.-H. zijn regeling moeten geven omtrent de spelers van *eerste* en *tweede* elftal.

c. Het Comité had bij het **begin** van het spel aan den scheidsrechter moeten zeggen dat die of die niet mee mocht spelen.

d. Het Comité had alle scheidsrechters moeten inlichten omtrent bovengenoemde bepaling van het Comité.

e. Het Comité had de wedstrijd door moeten laten gaan en had het spel daarna *ongeldig* kunnen verklaren.

Dus het Comité heeft volgens mij aanleiding gegeven tot al het onaangename dat er Zondag op het veld gebeurd is.

Nu alvorens te eindigen wil ik beide elftallen van J.-H. laten volgen ten einde het publiek te laten oordeelen of J.-H. werkelijk twee aparte elftallen heeft.

1ste elftal.

Hendriks, Brants, Martinez, Chatlein, Belmonte, Mathilda, Rodriguez, Martis, Jourdain, Martina, Krips.

2de elftal.

Fray, v. Koetsveldt, Hernandez, C. Look, de Windt, Melfort, Argus, Hernandez, J. Galaraga, Santo, Sentiago.

Mijnheer de Redacteur mijn dank.

De sportleider van de
R. K. V. V Jong-Holland,

J. A. Hernández.

De Bonaire-Beker.

Verleden Zondag 8 Juli 1923 had er een Voetbalmatch plaats gehad tusschen *Jong-Holland I* en *Sparta I* om den Bonaire-Beker. Het spel was aan beide kanten uitstekend, maar *Jong-Holland* blonk er bovenuit. Alhoewel met wind tegen, kon men zien dat hij aan den winnenden kant stond. Na de half-time kwam plotseling het Comité voor den dag en wilde niet hebben, dat de *mid-vóór* van *Jong-Holland* nog verder meespeelde. Bedoelde *mid-vóór* was invaller en behoort tot *Jong-Holland II.*

Had *Sparta* een doelpunt gemaakt vóór half-time, dan had het Comité natuurlijk er niets op tegen gehad, dat de invaller van *Jong-Holland* mee speelde, maar aangezien dit niet het geval was, en *Jong-Holland* ná de rust, met wind vóór, beslist een doelpunt zou hebben gemaakt, moest het spel *natuurlijk* staken, ten voordeele van *Sparta*, zoonals dit gewoonlijk het **geval was. Kan men niet op gewone wijze winnen, dan tracht men het op een andere manier te doen en spant er dan maar het** *Comité* voor.

Indien het Comité niet wilde, dat de *mid-vóór* meespeelde, wat wel aan te nemen is, om reden dat de invaller medespeler is voor denzelfden Beker, dan had men in ieder geval reeds *vóór het begin* van het spel moeten waarschuwen, maar niet eerst eens zien hoe hij speelt om dan op slinksche wijze het spel te staken. Neen, men moet het Reglement in zijn geheel volgen, maar niet op het veld het Reglement wijzigen ten voordeele van eene partij. Het Comité kan er zich ook niet uit redden met te zeggen: „wij hebben het *vóór* het spel niet gezien," want bedoelde *mid-vóór* had een heel andere tenue aan dan de andere spelers en bovendien was hij nog al tamelijk groot. Vermoedelijk was men in de meening, dat die *mid-vóór* een uit het tweede elftal was, en toch niet van zoo uitvoeren. Doch toen hij eenmaal aan het spelen was en men het gevaar zag voor de tegenpartij, toen moest het spel maar staken.

Verleden Zondag was het optreden van het Comité al te doorzichtig.

X. Een toeschouwer.

„Sparta" — „Jong-Holland".

8 Juli: heerlijk spel. *Sparta is* quick. *Jong-Holland was* en is quick.
Half-time alles uit — teleurstelling.— 't Was gedaan — afgeloopen, — alles uit, — huis toe. —
'n Vergissing. — Een bagatel. — Wie vergist zich nooit?!
Zondag afspelen. Waarom niet?
Sparta wil—*J-H.* ook? Klaar is Kees.
Leve *Sparta! Jong-Holland!*
Maar.... 2 auto's met lawaai.
— Niet doen, jongens. Altijd, overal flink — maar ook *netjes*.

Een Vriend.

Rectificatie.

La Voz di Pueblo maakt ons volkomen terecht opmerkzaam op een fout van den zetter in ons vorig nummer, die ons bij de correctie geheel ontsnapte. Wegens plaatsgebrek zullen wij in het *volgend* nummer dit rectificeeren.

Eendracht maakt macht.

Door bovengenoemde Vereeniging wordt heden avond 8,30 een uitvoering gegeven in het Kransje.

Voor de vriendelijke uitnoodiging tot bijwonen hiervan betuigen wij aan het Bestuur onzen beleefden dank.

Cur. Petrol. Mij.

Bij het reeds bestaande olietankpark op de *Isla*, worden nog 6 groote olietanks bijgebouwd. Reeds zijn er eenige van voltooid.

Hoe noodig die uitbreiding was, blijkt wel uit de hoeveelheid van ruwolie, die bv. *op één enkele dag*, den 27 Juni door de volgende tankschepen van Maracaibo hier werd binnengebracht. Door de

Luetta	1.405.015 KG.	ruwolie.
Ampat	415.744	„ „
Doewa	459.833	„ „
Pres. Gomez	919.676	„ „
	3.200.268 KG.	

Tusschen 24 Juni tot 4 Juli vertrokken van hier 31 tankschepen (van de *Isla*) en kwamen er 27 binnen.

In diezelfde dagen werd echter aan de *Isla* door de volgende stoomschepen de bijgevoegde hoeveelheid stookolie, hetzij bunkerolie voor eigen gebruik, hetzij als lading meegenomen. Door de:

Den 27n. Juni

Almelo	1.032.632	K.G.
28 Juni.		
Chiton (bunker)	363.791	„
(lading)	7.026.301	„
North American	126	ton
Harold Walker	74.486	vaten
Nickerie	455.258	K.G.
Cliona (bunker)	553 139	„
2 Juli (lading)	7.700.780	„

Koloniale werving.

Blijkens de legerorders is de Minister van Justitie, met intrekking van het K.B. van 8 Juli 1910 en van alle andere ten aanzien van de werving voor den kolonialen militairen dienst in Suriname en Curaçao en aan die werving verbonden premien en andere gelden bestaande voorschriften, door de Koningin gemachtigd tot vaststelling van een regeling nopens de in die kolonien te sluiten verbintenissen voor den kolonialen militairen dienst, alsmede nopens de bedragen van de voor die verbintenissen toe te kennen gelden en andere daartoe strekkende uitgaven.

Officieële berichten.

Aan den hulpvuurtorenwachter te Boca Spelonk op Bonaire L. P. Hart is tot herstel van gezondheid veertien dagen verlof verleend; en V. Adoptie is tijdelijk met die functie belast.

Aan den districtmeester van het 2e en 3e district alhier C. P. de Haseth is tot verder herstel van gezondheid een maand verlofsverlenging verleend.

De deurwaarder-cipier op Bonaire C. M. Nuboer is tevens benoemd tot deurwaarder der belastingen aldaar.

Aan den heer A. Laclé is op verzoek, onder dankbetuiging voor de bewezen diensten, eervol ontslag verleend als buitengewoon lid van de schoolcommissie op Aruba, en als zoodanig is benoemd de heer J. B. Arends.

Aan den kommies der belasting J. A. Maduro is om gewichtige redenen veertien dagen verlof verleend.

Aan den hulpcommies der belastingen op St. Martin W. A. O'Connor is tot herstel van gezondheid zes maanden verlof verleend.

De heer W. de Weever is definitief benoemd tot hulpseiner bij den post voor D. T. op St. Martin N. G.

Aan den kommies der belastingen alhier T. A. Pietersz is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

De Gouverneur heeft bepaald, dat in verband met de viering van het Regeerings jubileum van Hare Majesteit de Koningin, alle scholen in de kolonie, zoowel openbare als bijzondere, op 29, 30 en 31 Augustus a. s. gesloten zullen zijn.

Aan den heer E. C. Calvert is eervol ontslag verleend als lid van den voogdijraad op St. Eustatius, en als zoodanig is benoemd de heer F. Mac. Kenzie Turner; aan den heer N. A. Reisch is eervol ontslag verleend als lid van dien Raad op St. Martin, en in diens plaats is benoemd de heer P. T. J. Hendriks.

De heer G. A. Huith is eervol ontheven van het verrichten van weerkundige waarnemingen op St. Martin, en de heer H. O. Peterson is met die werkzaamheden belast.

De 2de bediende bij het laboratorium van den Openbaren Gezondheidsdienst E. Pieters en de bediende bij de scheikundige afdeeling van den Openbaren Gezondheidsdienst C. Fray zijn definitief in hunne betrekkingen benoemd.

Aan den heer Mr. J. A. Schagen van Leeuwen is bij Koninklijk besluit eervol ontslag verleend als lid van het Hof van Justitie in de kolonie Curaçao;

Aan den Apostolisch Vicaris Mgr. M. A. M. Vuylsteke is om gewichtige redenen negen maanden verlofsverlenging verleend.

De commies ter Administratie van financien P. H. van Leeuwen is overgeplaatst ten parkette van den Procureur-generaal en benoemd tot ambtenaar van politie.

Aan Mej. A. J. C. Jarman, onderwijzeres 3de klasse aan de Wilhelminaschosl alhier is tot herstel van gezondheid veertien dagen verlof verleend.

De heer M. C. Cadieres is tijdelijk benoemd tot hulploods op Curaçao.

Aan den Leeraar bij de Hervormde Gemeente op Bonaire R. Foppema is veertien dagen verlof naar Curaçao verleend.

Reizen naar Columbia.

Volgens de wet No. 114 van 1922, onlangs door het Columbiaansch Congres aangenomen, kunnen als immigranten in de Republiek worden toegelaten alle vreemdelingen, die den leeftijd van 60 jaren nog niet bereikt hebben, van goed gedrag zijn en geschikt voor arbeid in eenigerlei beroep.

De immigranten worden verdeeld in twee categorieën: dagloonners en zij die een vast beroep willen uitoefenen. De eersten behoeven geen middelen te bezitten, de tweede moeten in hun bezit hebben minstens twee honderd Columbiaansche pesos, gelijk aan twee honderd Amerikaansche dollars.

Alles wat betrekking heeft op immigratie is toevertrouwd aan het informatie- en propagandabureau van het Ministerie van Landbouw en Handel te Bogotá. Als agenten in het buitenland voor de immigratie zullen optreden de consulaire ambtenaren van Columbia en de informatiebureaux door de Regeering gevestigd te New-York, Parijs, Londen, Barcelona en Hamburg. In iedere haven van de Republiek is een commissie voor de immigratie gevestigd, die zich zal bezig houden om de immigranten èn plaatsing te bezorgen èn hun de middelen te verschaffen de reis naar hun plaats van bestemmming in het binnenland voort te zetten.

Deze commissies zullen aan de immigranten alle inlichtingen verschaffen omtrent de plaats hunner voorgenomen vestiging, zij zullen hen ontvangen en voor vijf dagen gratis onder dak brengen, hen in verbinding brengen met werkgevers, hun papieren en passpoorten nazien, in het kort het mogelijke doen om hen behulpzaam te zijn en de eerste moeilijkheden te overwinnen bij aankomst in een vreemd land.

Iedere immigrant moet voorzien zijn van een paspoort, vermeldende zijn naam, leeftijd, beroep, nationaliteit en plaats zijner herkomst. Tevens moet hij in het bezit zijn van een bewijs van goed gedrag, loopende over de laatste twee jaren vóór zijn vertrek.

Op het paspoort moet aangebracht zijn een portret van den houder en tegelijk met dat document moet worden overgelegd een verklaring van den houder, dat hij zich zal onderwerpen aan de wetten van Columbia.

De Regeering zal landbouwkoloniën scheppen en voor dat doel zullen 100,000 hectaren onbebouwd land in ieder departement worden aangewezen. Aan iederen immigrant zal 25 hectaren grond kunnen worden toegewezen.

Om de kosten, die deze nieuwe regeling met zich zal mede brengen, te kunnen betalen is door de Regeering een bedrag van $ 100.000 per jaar gevoteerd.

In Columbia worden niet toegelaten personen, die lijdende zijn aan chronische of besmettelijke ziekten en in het algemeen personen ongeschikt voor den arbeid. Evenmin worden personen, welke communistische of anarchistische ideeën zijn toegedaan, toegelaten en die, welke veroordeeld zijn geweest tot gevangenisstraffen.

Aldus een Mededeeling van Hr. Ms. Gezant d'Artillac Brill te Caracas.

Prohibitie.

Door de Engelsche boot *Nessian* is deze week hier weer een nieuwe voorraad van 10.000 kisten whisky aangebracht. *Santé!!!*

INGEZONDEN.

Curaçao 13 Juli 1923.

Zeer geachte Redacteur.

Eenige bewoners van den Berg Overzijde nemen bij deze de vrijheid zich tot UE. te wenden met het beleefd verzoek onderstaande ter kennis van het Bestuur te willen brengen.

Niet lang geleden werd er in de *Cornelis Dirks Weg* leidende naar de Quinta Straat door het D. v. O. W. een trap gemaakt, wat zeer zeker een uitstekende verbetering is te noemen.

Nu is die trap bij avond door gemis aan licht bijna niet te gebruiken, zoodat het aanbrengen van een of twee lichten dáár ter plaatse een dringende behoefte is en waarvoor de menschen, die verplicht zijn 's avonds van die trap gebruik te maken, het bestuur zeer dankbaar te zullen wezen.

Met de meeste hoogachting.

EENIGE BEWONERS VAN DE
Berg Overzijde.

Aan de Heeren

Eereleden, ondersteunende leden en vrienden van de R. K. V. „JONG HOLLAND."

Met voldoening deelt het bestuur U mee, dat de reglementen van hun vereeniging door 't Bestuur der Kolonie, op 2 Juli ll. zijn goedgekeurd.

Daardoor heeft de vereeniging rechtspersoonlijkheid verkregen en wordt zij als zedelijk lichaam beschouwd.

Namens het bestuur
A. Hernandez
Voorzitter.

BUITENLAND.

Het resultaat van een jaar.

Het is nog geen jaar geleden, dat het Oostenrijksche volk zich in bange zorg de vraag, dag in dag uit, stelde: „Wat zal het einde wezen?" De Kroon daalde met een formidabele snelheid en de prijzen vlogen zoodanig omhoog, dat vaak 's avonds een artikel niet meer te krijgen was voor het bedrag, dat men er 's morgens voor had gevraagd.

Redding uit den nood leek als een sprookje, dat een oogenblik een gevoel van opluchting bracht, om spoedig daarna voor nog doffer wanhoop plaats te maken.

Doch wie er ook wanhoopte, niet de energieke figuur, wien den 31sten Mei van het vorig jaar de teugels van het bewind werden toevertrouwd.

In de laatste dagen van Bloeimaand was op den partijdag te Graz een besluit gevallen, waardoor het mogelijk werd de christelijk-sociale groot-Duitsche coalitie te herstellen. En als resultaat daarvan zag het katholieke Oostenrijk weldra weer een burgerlijke regeering aan het bewind met prelaat dr. Seipel als bondskanselier.

Ook de niet-katholieke Weensche pers — socialistische en communistische bladen uitgezonderd — heeft aan Dr. Seipel warme hulde gebracht voor hetgeen hij in één jaar tijds voor zijn vaderland heeft weten te bereiken.

En onder welke omstandigheden! Wat een miskenning en verdachtmaking was niet zijn deel van de zijde der socialistische partijen, die het niet konden verkroppen, dat een katholiek priester met een burgerlijke regeering tot stand bracht, wat de sociaal-democratie niet had vermogen te doen.

Nauwelijks aan het bewind, of de socialistische pers begon een woedenden aanval op bondskanselier Seipel.

Onverdroten ging hij aan den arbeid. Met scherpen blik overzag hij den toestand, die bijna een ieder wanhopig toescheen.

Verscheidene buitenlandsche regeeringen hadden het uitgeputte Oostenrijk hulp toegezegd, maar.... het bleef een wachten en wachten. En de nood klom, steeds meer nijpte de algemeene armoede, steeds dieper zonk de kroon....

Aller oogen waren nu gericht op den nieuwen bondskanselier. Begaafd met een helderen staatsmansblik en toegerust met een diepe, veelomvattende kennis, besefte hij onmiddelijk in welke richting redding uit den nood moest worden gezocht.

Hij slaagde er in, de groote bankinstellingen voor zijn plannen te winnen, hij begaf zich persoonlijk naar Praag, naar Berlijn, naar Verona. De groote internationale pers begon aandacht te schenken aan die reizen en vroeg zich af, wat toch de bedoeling kon zijn van den bondskanselier. Een nieuwe oriënteering van de Oostenrijksche staatkunde naar buiten? Nieuwe verhoudingen in Centraal Europa?

Kortom in weinige weken werd het Oostenrijksche probleem het middelpunt der politieke en diplomatieke belangstelling.

De bondskanselier wist door zijn groote bekwaamheid en ijzeren wilskracht de Oostenrijksche kwestie tot een internationaal vraagstuk te maken. En weldra kwam te Genève de conferentie bijeen, die de grondslagen onderzocht voor een herbouw van het land van Andreas Hofer.

De kroon werd gestabiliseerd; er werden maatregelen getroffen voor de groote Volkenbondsleening van 650 millioen goudkronen, welke financieele operatie de hoeksteen werd voor Oostenrijks herstel.

De handelspolitiek van bondskanselier Seipel opende weer de poorten van Oostenrijk voor den wereldhandel en het land, dat tot voor kort slechts met een medelijdend schouderophalen werd bejegend, zag zich thans als gelijkgerechtigde opgenomen in den Volkenbond.

Wie van de staatslieden onzer dagen mag bogen op zulk een succes als de Oostenrijksche bondskanselier?

***

Er wordt thans niet meer aan de levensvatbaarheid van Oostenrijk getwijfeld. Niet méér, want langen tijd bestond daaromtrent niet enkel twijfel, doch bij velen de meest stellige zekerheid, dat er niets van terecht kon komen. Was Oostenrijk niet als een afgesneden hoofd geworden zonder lichaam of ledematen, welke aan andere staten werden toegeworpen. En welke waarde had nog de kroon, de graadmeter der welvaart? Zij zonk en zonk en zonk totdat er niets meer van te vinden zou wezen en de steeds feller rood gloeiende socialisten zouden er binnenkort een tweede, een eigen Rusland van maken. Daar kwam uit de stilte van zijn studeerkamer de eenvoudige priester, wiens naam wij reeds noemden en begon. Rood en communist verzette zich met luid kabaal, maar hij ging voort en het resultaat is er reeds: het vertrouwen niet alleen der steeds optimistische Oostenrijkers zelven, maar ook dat der wereld keerde terug. De Kroon-thermometer daalde niet verder, nu er met beleid en kracht gewerkt wordt aan een gezonde politiek.

Er is zoowaar nog meer bezuinigd en bespaard dan de Commissaris-generaal, onze Zimmermann, de oud-burgemeester van Rotterdam, uit naam van den Volkenbond eischen moest als voorwaarde tot de uitbetaling der credieten en de buitenlandsche leening, die alles weer op stevig fundament kan zetten, heeft alle kans van slagen.

Een buitengewoon moeilijke taak wacht nog den Engelschman, die de spoorwegen winstgevend of althans verliesloos moet maken. Men kan den toestand vergelijken met dien van een Spoorwegmaatschappij aan wie alle groote lijnen zijn ontnomen en die al haar winst moet halen uit een groot hoofdstation met kostbare viaducten en bruggen. Maar er is toch altijd nog iets over en de doorvoer blijft in elk geval. Geen staatsexploitatie meer, waarin de politiek zoo sterke rol kan spelen en meer over het personeel dan over den dienst en de reizigers wordt gepraat, zooals bij 't onderwijs meer over de salarissen dan over de kinderen, waarvoor de school ten slotte is opgericht. De eigendom blijft aan den Staat, doch de exploitatie aan een afzonderlijk lichaam, onder een Raad van Beheer, die door de regeering wordt benoemd en op zijn beurt de directie aanstelt. Ook de vaststelling van tarieven blijft bij de regeering en het parlement.

Het is reeds gebleken, dat minstens de helft van het personeel beslist overbodig is en dit zal worden ontslagen met een behoorlijk wachtgeld of pensioen, waardoor voorloopig nog slechts een gedeeltelijke doch op den duur een sterke besparing zal worden verkregen. De verantwoordelijkheid voor dezen harden maatregel berust natuurlijk bij hen, die op zoo onverantwoordelijke wijze vroeger al dat personeel [illegible]

Bovendien komt er meer werk in allerlei bedrijf, zoodat de jongeren, die met een kapitaaltje ineens zullen worden ontslagen, veel kans hebben nieuwen arbeid te verkrijgen of eigen zaken te kunnen beginnen.

Wanneer een volk in zijn geheel gezonder wordt, profiteeren ten slotte daarvan ook alle deelen.

In elk geval: het moest! De maandelijksche uitbetaling van credieten heeft enkel plaats, wanneer er weer een bepaalde bezuiniging is doorgevoerd.

En nu een mooie trek van 't Oostenrijksche volk.

Wie ooit in Holland een kindertrein uit Weenen komen zag, weet hoe droevig bleek vele kinderen er kunnen uitzien, die daar gezondheid komen zoeken. En toch zijn er Oostenrijksche families van iets meer welstand, die uit dankbaarheid voor wat andere volken deden, kinderen uit het Roergebied hebben opgenomen ter verpleging en verzorging!

De ondergrond, het innerlijke van Oostenrijk is Christelijk, is Roomsch.

Dit bleek ook op den Sacramentsdag, toen weer als vanouds de plechtige processie uittrok en het publiek zelf zorgde, dat van alle plannen tot verstoring, in roode localen uitgebroed, niets terecht kon komen.

Zelfs soldaten in uniform namen daaraan deel, nadat jaren lang het leger uit socialistische gelederen was opgebouwd.

***

Spreek met den Alpenherder op de bergen, met de zakenmenschen in de steden over hun kanselier, en er komt een schittering in hun oogen. En vol geestdrift vertellen ze u, dat er alom een levendige vraag is gekomen naar de aandeelen van de goudleening en hoe de koers op de Londensche geldmarkt is gestegen van 93 op 95.

Ziedaar het werk van prelaat Dr. Seipel.

Steeg Oostenrijks aanzien in het buitenland, ook in het land zelf is reeds veel ten goede veranderd. Handel en industrie bloeien op, en het moet voor den bondskanselier een heerlijke voldoening zijn geweest, toen hij een paar weken geleden aan Mr. Zimmerman, den commissaris-generaal van den Volkenbond, in Partenstein kon laten zien, hoe het groote electrische krachtwerk zijn voltooiïng naderde, een werk, dat voor de Oostenrijksche nijverheid en het verkeerswezen van zulk een enorme beteekenis belooft te worden.

***

Hand aan hand met dit herstel gaat de herleving van de katholieke idee.

Einde Juni wordt in Weenen, voor het eerst na tien jaren, weer een algemeene Katholiekendag gehouden. Met volle kracht wordt er gewerkt aan de voorbereiding van die groote katholieke wapenschouwing.

Een voorproefje van het katholieke eenheidswerk gaf reeds met Pinksteren het districtsfeest in Graz der *„Frohen Kindheit"*. Dat feest overtrof alle verwachtingen en een lange stoet van meer dan 5000 knapen deed zien, hoe ook in de jongelingschap de aloude katholieke idee voortleeft. Op de trottoirs sloegen de oude veteranen uit de katholieke vrijheidsbeweging den optocht gade en tranen van geluk ontwelden hun oogen, toen zij zagen, hoe bij de jeugd hun droom van vroeger jaren in vervulling komt.

Veel en hard moet er nog gearbeid worden, de nationaal-socialistische strooming doet wat zij kan, om de katholieke partij afbreuk te doen, in de groote steden roeren zich de communisten en hun geestverwanten, maar in het katholieke kamp neemt men zijn maatregelen.

Uit de puinhoopen van het oude Oostenrijk bloeit weer een nieuw leven op.

Bekendmaking.

De verkoop van Juwcelen en van Gouden en Zilveren voorwerpen, ter Spaar- en Beleenbank van Curaçao beleend van den 1sten Juli 1921 af tot en met 31 December 1921, onder **No. 9328 B** tot en met **No. 7914 C,** zal plaats hebben op Donderdag den 19 Juli a. s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen door de aanzuivering der [illegible]

Curaçao den 14e Juni 1923.
De Voorzitter
10 H. J. Cohen Henriquez.

